

afgjørende og heller ikke at kunne føre derhen, hvortil man i den administrative Praxis og nu i dette Lovforslag vil føre det hen, thi hvis det virkelig er sandt, at man ikke kan kontrollere, hvorledes Bygningen benyttes, saa vil jo i Virkeligheden det, at man siger saaledes: Beboelsesrum kan anses for at være ethvert Rum, der er forsynet med Ildsted, og dernæst tilføjer: Beboelsesrum i Kjældere maa kun være saadan og saadan, føre til, at man maa komme til at sige Følgende: Naar Kjældere ere forsynede med Ildsteder, saa skulle de være indrettede paa den betryggende Maade, som § 41 foreskriver, men naar de ikke ere forsynede med Ildsteder, saa kunne de være indrettede, hvorledes det skal være, og om de saa benyttes til Beboelse eller ikke, er Noget, som Loven ikke giver sig af med. Det forekommer mig, at det vilde være et meget uheldigt Resultat, som man i saa Fald fik ud deraf. Det, som man maa se at komme tilrette med, er og bliver dog at faae inddraget selve Benyttelsen til Beboelse som et afgjørende Moment. At et Rum er forsynet med Ildsted eller med Midlerne til at opvarme det, kan vistnok aldrig være Andet end en Fordel, og det forekommer mig, at det vilde være urimeligt at hindre, at der blev indrettet Opvarmningsapparater i saadanne Lokaler, forudsat, at man dog ikke kunde hindre deres Benyttelse paa denne Maade. Jeg maa forøvrigt bemærke, at Domstolene heller ikke have været saa skrupsøse — i hvert Fald har Spiesteret ikke været det — med Hensyn til at gjøre en skarp Distinktion imellem Indretningen til Beboelse og selve Afbenyttelsen til Beboelse, og man har meget godt forstaaet at ramme, hvor den vedkommende Eier havde tilladt sig at lade en saadan Kjælder være beboet og navnlig at blive benyttet til Natteophold, endog i de Tilfælde, hvor han har sagt, at han ikke vidste det, men hvor han dog maatte anses for at have gjort sig skyldig i en utilbørlig Mangel paa Agtpaaagivenhed ved ikke at have vidst det, og jeg mener ogsaa, at man har haft god Føje dertil i den hidtil gjældende Bygningslov, saaledes som dens § 57 var affattet. Den havde en Slutningsbestemmelse, der netop havde Hensyn til Afbenyttelsen, idet den sagde: „Bygningskommissionen skal dog, hvor de stedbige Forhold tale derfor, kunne tillade, at ogsaa andre Kjældere benyttes til“ — og saa kommer — „Udsalg, Værksteder, Kortnerværksteder, Kjøkkener og anden lignende, selv med Natteophold forbunden Brug“. Jeg har nu den Mening, at det vistnok bør være Gjenstand for yderligere Overveielse, hvorvidt den Definition, som man vil indføre i § 40, af, hvad der forstaaes ved Indretning til Beboelse, virkelig egner sig til at være det rette Kriterium og ikke snarere

vil modvirke det Formaal, som man gjennem den vil søge at opnaa. At give en tydelig Definition, anser jeg for meget rigtigt, men jeg mener, at det burde overveies, om den ikke bør gaa i en anden Retning, saaledes at det navnlig forklares nærmere, hvad der menes ved Indretning til Beboelse, og at man bringer det i en vis Forbindelse med selve Afbenyttelsen. Det tror jeg nok burde være Gjenstand for en yderligere Overveielse. — Der var et andet juridisk Punkt i denne Lov, som jeg ogsaa gjerne vilde have fjenket en Dmtale, men jeg anser det for fuldstændigt haabløst efter den Gang, Sagen har taget i Landsthinget. Det er det Punkt, der omhandles i § 14 om Opretholdelsen af Reglen i Loven af 14de December 1857 § 10. Det er gaaet mig ligesom flere ærede Medlemmer i Landsthinget, at jeg aldrig har kunnet forsones mig med denne Bestemmelse. Ærerede fra den første Gang, jeg saae den, — den er kommen frem længe, forinden jeg kom ind i Rigsdagen — har den i høi Grad stødt mig, og jeg har aldrig kunnet bringe den i Overensstemmelse med Retfærdighedens Krav. Men der er jo ikke nogen Grund til at antage, at der nu, efter at den har virket i nogle og tyve Aar, uden at man ganske vist, som det blev sagt i Landsthinget, har hørt ialtsald højrøstede Klager over den, vilde kunne være nogen Udflugt til at faae den forandret. Det kan jo altsaa være, at de Indvendinger, man har imod den, i Virkeligheden ere af mere theoretisk end praktisk Betydning. — Jeg skal ikke indlade mig paa forskjellige Enteltheder, som jeg kunde ønske at udtale mig om, navnlig af mere redaktionel Natur, og jeg skal heller ikke komme ind paa de Realitetsenteltheder, som ere bragte frem af andre ærede Medlemmer, med Hensyn til hvilke jeg ikke tør tillro mig Sagkundskab. Men jeg skal slutte mig til det, som blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds. Alt, hvad han anførte om Spjældene, har min fuldeste Sympathi. Hvorledes man isvrigt vil bære sig ad, om man vil have tætsluttede Døre, eller hvad man vil gjøre, naar man blot forbyder Spjældene, skal have min varmeste Tilslutning. Forøvrigt havde det jo ogsaa i Borgerrepræsentationen en ikke ringe Tilslutning fra sagkyndige og det meget sagkyndige Folk. Der er jo gjort opmærksom paa, at disse Spjæld for det første ere rene Faldgruber, og hvor de ikke ere det, gjøre de i Reglen slet ingen Nytte, idet de som oftest sidde saaledes fast, at der ikke er Tale om at rolle ved dem.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal begynde med den almindelige Bemærkning, at jeg ikke vil anse det for hensigtsmæssigt at for-